

Lojze
Krakar

KADAR SNEŽNIKI MOLIJO, ŽARIJO
 kakor baročne Madone ali
 indijski menih, ovit v belo haljo.
 Noge spodvijejo in nanje sedejo,
 roke snežene na prsih prekrizajo,
 glavo pod težo misli upognejo.
 Kdor bi jih motil ob takih trenutkih,
 vzbudil v njih jezo bi, da bi skočili
 kvišku in stresli nanj smrtne plazove.
 Beli slovenski menihi, molite,
 klasja za kruh naših src izmolite,
 smrt preprosite in temne oblake.

NE PUSTITE UMRETI BERAČA
 pod ženitovanjsko mizo.
 Pustite, naj umre, če že mora,
 na pravem kraju in času.
 Denimo: pod mostom v decembru
 ali ko boste peljali
 zlató kam v skrivnostno zavetje
 pod vašo težko kočijo.
 Ne pustite berača, zaboga,

umreti pod svatbeno mizo
ali pa v oljčnem gaju,
ki vanj ste še pse napodili.

VRTAJMO V MIŠICE SRC

in v tkivo možganov, rudarji.
Vrtajmo dalje, četudi
strup neki dan bruhne v nozdrvi.
Rudarji nismo računarji,
strup je, kjer je, mi delamo.
V podzemlju mišic in tkiva
je vse več strupa, a vrtati
pomeni peči kruh za življenje
našim in nam. Za nami
pridejo novi, rudarjenje
je večno kot bog. Ali tisto
v mišice src, ali ono
v zakamenelo tkivo zemlje.

SLEPI VOJAK SEM,

ki so ga tovariši pozabili na fronti.
Sam tipljem okoli in zbiram stare granate
in stare topove in strižem z ušesi,
ko polnim, kje naši so in kje so oni.
S konicami prstov otipavam žarke sonca,
svoje merilne naprave, in kadar dotipljem
prav, se usuje. Tovariši tam spredaj,
ki so me že zdavnaj pokopali, se čudijo,
odkod ti na las točni zadetki iz jasnega
v one pred njimi. In skoraj v boga verujejo.

NA BOŽJO POT SE ODPRAVLJAM

za véliko spoznanje tebe, življenje.
Za skrivnost lipe, ki preživi tisočletje,
za skrivnost mušice, hvaležne za milost
enega dneva, za skrivnost trte,
ki se solzi spomladi pred spočetjem.
Za svetli ponos zravnosti
skalnatih gorá, ki iz njih berem

modrost molka, pa ne znam po njej živeti.
 Za modrovanje škržatov in večerov,
 zazrtih z vsem mirom v stemnenje,
 ki prihaja. Nikoli ne za hip prepozno,
 nikdar niti za tren prezgodaj.
 Sveto življenje, na romanju k tebi
 sem kakor trta pred spomladnim spočetjem:
 pesem se solzí mi.

VRTNICA JE POŠKRLATNJENA ČRKA

v zakoniku sonca. Napisana
 takrat, ko se je sonce naučilo
 abecede iz svoje nepopustljive
 slovnice od jutra k večeru.
 Z vrtnico je napisalo črko
 pred mojim oknom. Mnogo
 enakih črk, ki pomenijo
 kri in smrt, ali če znaš brati,
 tudi začetek in slovó ljubezni
 in jutranjega vstajenja
 k pisanju usode.

K JUTRU GRE. KRESNÍKI

so že v košnji v oblakih.
 Tem zgodnjim koscem sive modrenine
 pobirajo vrabci kar spod kose zrnje
 za ženitnino. Nevesto pričakuje
 slavolok zarje, goré so družice.
 Na pokošenem nebu bo svadba.
 Obleči se moram zakmašno, četudi
 nisem med gosti, samó radovednež bom.
 Kakor nebo. Kakor vrabci. Kot gore.

MOJE ROKÉ SO KOT BILKE V VIHARJU,

ti si vihar in ne udžim te.
 Usta so moja razpoke v zemlji,
 nema ne znajo povedati: ljubim.
 Vsak moj trenutek je ladja v pristanu,
 ti vsak trenutek kdove kje drugje si.

Svoje besede predstavljam v prasanskrt,
 ti prajezika ljubezni ne znaš več.
 Vrelce vseh zvezd bom speljal v eno reko,
 vanjo bom skočil in v njej te ugrabil.
 Roke ne bodo več bilke v viharju.
 usta ne bodo več suhe razpoke.
 Moje oči bodo mirne kot sonce
 žgoče zašle za Venerinim hribom.

NAPISAL SEM VODO, NAPISAL SEM VETER,
 napisal sem zemljo, napisal sem ogenj.
 Nastalo nebo je, nastala je vihra,
 nastala je žetev z velikim požarom.
 Izbrisal sem z vodo ga, v zemlji ga utopil,
 Preplaval ga z ribami, z dežjem ga umoril.
 In spet sem sam samcat kot ogenj brez vode,
 kot človek brez zemlje in brez nebá veter.
 Ne, zopet bom moral napisati v zemljo
 vihar in človeka iz vode in ognja.

Pavle
Zidar

Zgodba

*Vsi iščemo resnico in vsi smo
 prepričani, da vemo, kaj iščemo, ko
 iščemo resnico.
 (Šestov)*

Aleksander Bar si je ogledoval
 izvod svojega novega romana z obeh
 perspektiv: horizontalne in vertikal-
 ne; v prvi je bila knjiga, knjiga, dog-
 nana oblikovana, z upadljivimi na-
 slovnimi črkami, zajetna, nekako

živo topla, ko da je opeka, v drugi pa je vzgomazelo spominjanje na vzpo-
 redne plasti, ki so sproti odpadale, ko je tkivo dolgega povedka začenjalo